Lucernodus recitandi Rosariu B. Mae Virginis
Clericus Romanus contra nimium rigorem mu=
nitus duplici libro, quorum uno veteris Ec=
clesiae severitatem, altero praesentis Ecclesiae
benignitatem a quorumdam scriptorum ca=
lumnijs vindicat, Romae 1705. —
S. Pier Damiano, Apologia. —
Il Diavolo in Vienna, sogno notturno,
in una stamperia del mondo 1763.
Compendio della vita del Servo di Dio
Gregorio Lopez, Roma 1750. —
Il Parnaso confuso del Sig. Abbate
Metastasio, Roma 1765. —
Censura, e risposta alla Comedia inti=
tolata la Margheritona con=
fusa. —— —— ——

N°. 1.

CLERICUS ROMANUS

CONTRA NIMIUM RIGOREM MUNITUS

DUPLICI LIBRO

QUORUM UNO

VETERIS ECCLESIÆ SEVERITATEM,

ALTERO

PRÆSENTIS ECCLESIÆ BENIGNITATEM

A quorundam Scriptorum Calumniis vindicat

P. BALDASSAR FRANCOLINUS

SOCIETATIS JESU THEOLOGUS.

SUB AUSPICIIS

Eminentissimi, ac Reverendissimi Principis

FRANCISCI BARBERINI

S. R. E. CARDINALIS.

Cui Author, & Clerici Sem. Rom. Abbatiarum Sublacen. & Farfen. se suaque Studia dedicant.

ROMÆ, MDCCV. Typis Cajetani Zenobii SS. D. N. CLEMENTIS XI. Typographi, & Scalptoris, ante Seminarium Romanum.

SUPERIORUM FACULTATE.

EMINENTISSIMO, ET REVERENDISSIMO

PRINCIPI

FRANCISCO BARBERINO

S. R. E. CARDINALI,

Abbati Sublacen. & Farſen. &c.

Dominicus Lupi, Franciſcus Lelli, & Dominicus Capparellus Clerici Sem. Romani, ex Abbatia Sublac. & Farſen.

D Eccleſiaſticam Benignitatem, quæ Romanum Sacerdotem Sacramenti Pœnitentiæ Miniſtrum deceat, informandi, quærebamus nobis, noſtriſque ſtudiis Patro-

§ 2 num

num Ecclesiasticum,Romanumque. Vix autem ejus quærendi votum cordi insedit, cùm statim incidit animo cogitatio Tui, PRINCEPS EMINENTISSIME, nec cogitatio solùm, sed firma voluntas, & persuasio, ne alium quæreremus, in Te solo habituri auspicia felicissima, tutum Patrocinium, Ecclesiasticæ, ac Romanæ Benignitatis exemplum. An non felicitatem nobis promittat is, qui de ea Gente, & Familiâ prodiit, quæ publicæ semper felicitati servivit, servitio sanè prænobili, quod illos maximè deceat, quos maximè decet imperium populorum? An non spem felicitatis nobis faciatis, in quem ornamenta omnia, & virtutes omnes, quibus paratur publica felicitas, congessit DEUS, Indolem regiam, Munificentiam plusquam regiam, Mentem, curis quàm sit opus humanis, capaciorem? An non felici nobis auspicio sit ille, qui extincto Patruo Cardinali amplissimo, sapientissimoque suffe-

ctus

ctus tot suæ in nos benevolentiæ signa præbuit, ut ingentis jacturæ sensum propemodum ademerit nobis, & abundè restituerit, quod mors sustulerat, amantissimi Principis Patrocinium.

Hoc in Te habemus tutissimum, & experimur. Suscipiunt plerumque Principes patrocinia multa, sed pauci Patrocinii curas; Titulis contenti, nihil solliciti de merito, vel de onere Titulorum. Te Nominum ambitio non tangit, nec Titulorum, quibus abundas; sed amor tangit, & cura sublevandæ alienæ miseriæ, & protegendæ studiosæ Juventutis, eorum præsertim, quos in hoc primo Urbis, & Orbis Seminario alis ipse, & jubes ad Pietatem, & Sapientiam Ecclesiastico viro dignam erudiri.

Quamvis (ut verum fateamur) sic ad utrumque nos erudis ipse Exemplo Tuo, Moribus Tuis, Vultu Tuo ad omnem Virtutem composito, ut nobis vix

opus

opus ſit alio Inſtitutore . Moralis nos Theologiæ ſtudium detinet modò,exercetque,ſtudium hoc ſeculo periculoſum, cum hinc ad ſe vocent laxioris , liberioriſque doctrinæ Authores , Scriptoreſque , hinc obſtrepant , & revocent Cenſores rigidi , Authores , aut vindices intolerabilis diſciplinæ . In hac ancipiti cura , rationem , qua ab utriſque caveremus, præbuerunt nobis Apes Tuæ, artifices quidem Mellis , & Benignitatis , ſed artifices armatæ ; aculeo terribiles favis , quos à præſepibua arcent , melle amabiles loci Colonis , quibus recreandis favos condunt , & nectare locluple-tant .

Indolem illæ tuam , Virtutes tuas, quas imitemur , nobis exhibent , benignitatem hoſtibus Fidei , publicæ felicitatis perturbatoribus nihil benignam , ſeveritatem cum ſubjectis , cum ſupplicibus , cum indigentibus nihil ſeveram. Hanc nos in Morali Theologia benigni-

ta.em

tatem profiteri cupimus, eique comparandæ impendimus ſtudia noſtra, quorum in parvo hoc libello ſpecimen aliquod exibemus Tibi, ut incipias jam colligere fructus Patrocinii Tui, & ex his ſperare majores.

I M.

IMPRIMATUR.

Si videbitur Reverendissimo Patri Mag. Sac. Apostol. Palat.

Dominicus de Zaulis Episc. Verulanus Vicesger.

IMPRIMATUR,

Fr. Paulinus Bernardinius Sac. Apost. Palat. Magist. Ord. Prædic.

CLERICO ROMANO.

Uòd Tibi, præ cæteris universæ Ecclesię Clericis, has meas Disputationes legendas præbeam, non miraberis, si bene nosti Ecclesiam, cujus te servitio dedicasti, nec ignoras harum mearum Disputationum argumentum.

Nimium hæ rigorem in administrando præsertim Sacramento Pœnitentiæ quotidie magis invalescentem insectantur, & sanctam benignitatem ab antiquissima priorum seculorum Ecclesia non rejectam, imo invectam, pluribus ab hinc seculis ab omnibus Orbis Terrarum Ecclesiis adamatam propugnant. Debent igitur legi, & perlegi à Te, qui ei servis Ecclesiæ, quam nunquam Rigorismus afflavit, quæ alios eo correptos ad mitiora consilia revocavit, quæ tandem benignitatem in Populos sibi subjectos, & præsertim in Pœnitentes exhibuit semper maximam ita, ut

Romæ sacræ decus fuerit *Parcere subje. ctis* , ut Romæ profanæ munus fuit *Debellare superbos* . His tribus prærogativis commendatam semper Romanam Ecclesiam fuisse , Tibi breviter ostendo, ut Ecclesiæ tuæ decora tuearis , ut hos meos libellos adames , quos soli oderint hostes Ecclesiæ Tuæ .

Alias quidem Ecclesias, nec paucas, aliarumque Ecclesiarum Doctores, Episcoposque nimius quandoque rigor decepit. Rigor Montani Tertullianum corripuit , virum antea custodem Ecclesiasticæ disciplinæ , & vindicem Religionis ; quin & Ecclesias multas , ut refert S. Hieronymus ad Ctesiphontem scribens , & ex eo Card. Baron. ad ann. 173. n. 3. Episcopos non paucos circa eadem tempora non quidem rigor Montani multiplicandorum præceptorum cupidus , sed alter ęquè damnabilis invasit , quo suadente venia Peccatoribus utcunque pœnitentibus negari cepit, præsertim in Aphrica, primò quidem non omnibus , sed solis lapsis in quæstione fidei , aut mœchis, inde omnibus, quos maturè non pœniteret suarum culparum , tandem omnibus absolutè . Primos Rigoristas in Lapsos redarguit Cyprianus epist. 54. ad Cornelium

Pon-

Pontificem *ut importunos, vel etiam inhumanos censores*. Aliorum, qui *in totum Pœnitentiæ locum contra adulteria clauserunt* meminit idem Cyprianus epist. 52. ad Antonianum, uti etiam aliorum inter quos fuit ipse, quibus visa fuit pœnitentia sera pœnitentia nulla. Postremos nempe Novatianos ex Rigoristis Schismaticos, inde Hæreticos, aut priùs Hæreticos inde Rigoristas (utrumque enim contingit) Parres omnes, synodique perplures damnarunt.

Ut Aphricanam Ecclesiam ita Græcam nimius quorundam rigor non semel perturbavit. Primi fuere Pharisæi quidam Antiocheni ad fidem conversi, sed Legis Mosaicæ, & paternarum traditionum vindices importuni, quorum ea perpetuò in auribus Gentilium Neophytorum vox resonabat, *nisi circumcidamini, secundùm morem Moysi, non potestis salvari*. Ejusdem farinæ doctores perturbavere Galatas, quorum meminit Paulus ad hos scribens cap. 1. *Nisi sunt aliqui qui vos conturbant, & volunt convertere Evangelium Christi* ex levi jugo in onus prægrave, nec humanis viribus attemperatum. His Ecclesiarum perturbatoribus exturbatis, & circumcisione

 sione

ſione penitus abrogata,cępit aliquibus rigidè, & ſubtiliter religioſis diſplicere Baptiſmus ab Hæreticis collatus, vel non placere pęnitus, ejuſque valor in dubium revocari. Hæc enim ſemper fuit Rigoriſtarum indoles, anxia, addubitans, inquieta. Quot autem Epiſcopos, quot egregios Doctores, quot Synodos totas hæc dubitatio quæ religioſiſſima videbatur, cum de valore & fructu ſacramenti maximè neceſſarii ageretur, aut à recta Fide,aut à Romani Pontificis obedientia, aut ſaltem à vinculo pacis abſtraxerit, refert idem Baron. ad ann. 255. His quoque aut abſciſſis, aut ad concordiam revocatis, Euſtathius quidam Rigoriſtarum facilè princeps utpote qui conſilia omnia Evangelica verterat in leges ſeveriſſimas & gravia præcepta, Paphlagoniam aliaſque Aſiaticas regiones in magnum amittendæ Fidei periculum adduxit, effeciſſetque quod intendebat, niſi Gangrenſis Concilii Patres impiis ejus conatibus obſtitiſſent. Aliquorum interea Epiſcoporum operâ eo uſque pervenit in aliquibus Orientis Eccleſiis, & præſertim Conſtantinopoli rigor Pœnitentiæ, ut ſedandis populis nimio rigore irritatis, Pœnitentiales omnes canones, aut

ple-

plerosque abrogare successores Episcopi, præeunte Nectario, coacti fuerint, ut satis innuunt Socrates lib. 5. cap. 19. & Sozomenus lib. 7. cap. 16.

Ab Aphrica, & Græcia in Gallias, & finitimas regiones rigor iste nimius transmeavit: Inde (ut ex infra disputandis constabit) fuit aliquibus etiam morientibus negata venia delictorum, aliis negata Communio, aliis nimis dilata, innumeri pœnitentiis prægravati, demum facta adeo exosa pœnitentia, ut per vim fuerint aliquandiù Fideles ad eam compellendi (ut ex libris Capitul. plurium Imperatorum constat) ac tandem fuerint, oblata relaxatione severissimæ pœnitentiæ, ab desperatione, in quam plerique prolapsi erant, ad spem salutis erigendi.

Soli Romanæ Ecclesiæ nunquam spiritus rigoris imposuit. Non semel is ejus finibus admovit copias suas, nempe dolos, quos solet adhibere virtus palliata, hypocrisis studiosa, sed fuit semper rejectus eo Stephani Pontificis responso, *Nihil innovetur*, quod traditum est servetur, eo Innocentii I. epist. 2. cap. 2. *Non est neganda pœnitentia postulanti*, eo Leonis epist. 89. *In dispensandis Dei donis non debemus esse difficiles*:

Quin ipsa cæteras Ecclesias, labe nimii rigoris infectas, purgavit. Tertullianum excommunicatione perculit Zephyrinus Papa, ejusque in eo Rigorem proscripsit. Novatianismum Cornelius, Inde Innocentius epist. 2. cap. 2. Gallicanum Rigorismum Cęlestinus ad Exuperium scribens, Forojuliensem, & postea Samniticum, Campanum, & Picenum, & iterum Gallicanum confixit Leo, ad harum Ecclesiarum Episcopos scribens, omnes demum Ecclesias ab hac peste cavere monuerunt B. Pius V. aliique inde Pontifices & novissimè Alexander VIII. dum Bajanas, Ianserianas, aliasque ab his impuris fontibus propositiones collectas damnarunt.

Et quidem adeo Rigoristis infensam se præbuit Ecclesia Romana, ut aliqua, quamvis non essent mala, rejecerit aliquando, eo solo nomine, quod ab hoc hominum genere proponerentur. Hæc fuit (inquit Card. Baron. ad ann. 173. num. 3. & ex Baronio Spondanus) causa rejiciendi ea nova jejunia, quæ ad optimos fines proponebat Montanus, ad auertendas videlicet imminentes clades, & tentationes, itemque ad exercendam sobrietatis, &

abSti-

abſtinentię diſciplinam, ne ſcilicet *ſpiritum Montani comprobaſſe diceretur*.

Verùm non fuit ſolùm hujuſmodi immoderati rigoris inimica Eccleſia Romana, ſed amantiſſima benignitatis, & quidem ab ortu ſuo. Benigniſſimus ejus fundator Petrus, primò ex indole ſua nihil anxia, nihil trepida, nihil moroſa, & ad commiſerationem facta. Secundò ex ſuæ infirmitatis experimento. Tertiò ex benigniſſimi ſui Inſtitutoris exemplis. Quartò ex præcepto quo Chriſtus ipſum obſtrinxerat, exhibendi ſe ſeptuagies ſepties Peccatoribus indulgentem. Hanc ille benignitatem velut optimi ſui Parentis, & Præceptoris hereditatem tranſmiſit in ſucceſſores ſuos: hinc benigni omnes uſque adeo, ut quamvis non fuerint, viſi fuerint eſſe juſtò benigniores. Zephirinum Pontificem nimiæ benignitatis in mœchos, & reliquos delinquentes inſimulavit Tertullianus factus ex Eccleſiæ Doctore Procli Rigoriſtæ diſcipulus. Cornelius quem Cypr. defendit ad Antonianum ſcribens, nimis benignus viſus eſt aliquot Aphricanis Epiſcopis, quòd Trophimum Epiſcopum deſertæ Fidei cum ſuo populo reum, inde cum eodem ſuo populo pœniten-

§ § 4

nitentem abſolvit ſtatim, & in gratiam recepit, Liberius Pontifex ſimili ex cauſa nimis benignus viſus eſt Lucifero Epiſcopo Calaritano, ut aliqui referunt apud Card. Baron. ad ann. 362. Nimiæ ſimiliter benignitatis ſuſpicionem incurrit apud Felicem Epiſcopum Siculum Gregorius Magnus, ut ex ejus ad eum epiſtola conſtat. Reliquis demum Romanis Pontificibus eandem nimiæ benignitatis notam inuſſerunt multarũ Catholici Orbis regionum Epiſcopi perplures, quod Pœnitentes nimium ſevere habitos ab Epiſcopis ſuis, & ad Romanam ſedem recurrentes amanter exciperent, & aut totâ, aut parte ſaltem impoſitæ pœnitentiæ miſericorditer exonerarent, ut conſtàt ex tot Pontificum ad prædictos Epiſcopos literis, & plurium Synodorum non uſquequaque juſtis querimoniis. Majorem eidem Pontificum Romanorum benignitati invidiam conflare conati ſunt recentiores decimi ſexti ſeculi Novatores (atque utinam idipſum nõ faciant modo rigidi Cenſores non pauci) quod ex Eccleſiæ theſauro miſericorditer Divinæ juſtitiæ pendant, quod Pœnitentes in pœnæ ſibi debitæ remiſſionem perſolvere debuiſſent. Hinc illæ in Pontifi-

ciam

ciam aut poteſtatem , aut prodigalitatem , ut ipſi dicebant, ſacrilegæ invectivæ. Sed hos aut rigidos fratres , aut rebelles filios , aut invidos hoſtes audiere nunquam , rejecere ſemper , & ſilere juſſerunt Romani Pontifices, non ignorantes ejus ſe locum in Terris tenere , cujus benignitas ſemper Phariſęos offendit , quique hac lege Romanam Eccleſiam fundare Petrum voluit, ut ipſe, ejuſque ſucceſſores amarent oves ſuas , eaſque iterum atque iterum amarent , perditas quærerent , nec redeuntibus imponerent onus pregrave præceptorum , aut pœnitentiarum , ſed ipſas imponerent humeris ſuis , & per quandam benignitatis amabilem violentiam ad caulas reportarent .

Habeant igitur reliquæ Orbis terrarum Eccleſiæ laudem ſuam, decora ſua. Benignitas fuit ſemper, eritque Eccleſiæ Romanæ præconium , non ea quidem quæ ſemper fuit inutilis , aut etiam perniciosa , quæ videlicet Hæreticis, aut ſimulatoribus , aut contumacibus impenditur, ſed quæ Fidelibus, quæ ſubjectis, quæ Pœnitentibus exhibetur, dicam brevius, quam Fundator tuus exhibuit . Benigniſſimus quidem Petrus fuit , ſed non cum Anania,

nia, & Saphira hypocritis, & deceptoribus, non cum Simone impoſtore, ſed cum Neophitis, cum Fidelibus, cum Pœnitentibus. Duos illos conjuges hypocritas paucis verbis tanquam telo non errante transfodit, Impoſtorem verò volantem de Cœlo detraxit, ejuſque crura confregit. At Neophytos Hebræos quamvis judaizantes toleravit, Neophytos Gentiles onere antiquæ legis abſolvit, Antiochenos Fideles magno numero præceptorum onerari noluit, nulli Pœnitentium veniam denegavit.

Hæc eadem fuit ſucceſſorum Petri benignitas, idem tigor, Rigor in Hæreticos, hos enim indulgentia audaciores facit, Rigor in Impoſtores hypocritas, ne diutiùs imponant, ac decipiant, Rigor in Rigoriſtas, ne legem Evangelicam vertant in tyrannidem animorum; Benignitas verò in eos, quos recèns ad Fidem mater Eccleſia parturiit, quibus lac præberi voluere, nempe facilem diſciplinam, Benignitas in Populos ſubjectos, quos novis ſemper nec penitus neceſſariis urgeri præceptis noluere, Benignitas demum in Pœnitentes, quorum, ut paulò ante dicebam, fuit ſemper Eccleſia Romana perfugium.

Hanc

Hanc Benignitatem tuère qui Clerici Romani nomen habes & cupis implere. Cave à Rigorismo, Cave à Rigoristis, qui de regione longingua veniunt ad Te in vestibus ovium, in fronte modesta, in oculis submissis, in vultu demisso, in gestu composito, in toga decenti, in sermone suavi. Cave etiam ab iis qui non veniunt, sed mittunt ad te Commentarios suos, Summas suas, Instructiones suas, Rigorismum suum. Pudeat Clericum Romanum Romanam Sapientiam dedoceri, edoceri peregrinam, Tuam amittere, admittere suspectam, imo rejectam, ex Romano Clerico evadere Clericum Transmontanum.

At (inquies) quis iste Rigorismus est? Qui Rigoristæ sunt? Qui eorum libri, ut cavere possim?

Respondebo. Habent Jansenistæ Theologiam suam speculativam, & practicam, seu moralem. Speculativa Jansenismus est, Practica, seu moralis Rigorismus est. Hujus tria principia sunt, Patres jactare plurimum, Pontifices æstimare parvi, recentiores Theologos nihili. Patribus, ut ab ipsis exponuntur, deferre obsequium verum, Pontificibus simulatum, reliquis Doctoribus neutrum. A Divo

Augu-

Augustino vero aut putato recedere nunquam, nec S.Doctorem ex Conciliis interpretari, sed ex eo Concilia: Pontificibus ex Cathedra docentibus accedere aliquando, & id profiteri, si videlicet non adversentur; ab Scholasticis vero præsertim duplicis postremi seculi in controversiis morum, vel in re, vel in modo loquendi recedere semper, vel ne legere quidem illos, & multò minus in suis scriptis, vel libris honorificè allegare.

Hujus spiritus indoles tetrica est, suspiciosa, artificiosa, ambitiosa, immisericors, tyrannica, uno verbo Pharisaica. Habes ex his unde eos dignoscas, si nosti vitia Pharisæorum. Quatuor illa potissimum erant, facies simulata, cor durum, animus malignus, vota ambitiosa. Sanctitatem preseferebant, zelum legis, amorem disciplinæ, sed tota erat in cute sanctitas, in corde verò durities, quare nihil alienis laboribus, angustiis, periculis tangebantur, nihil ad humanæ infirmitatis commiserationem movebantur, hinc illa multiplicandi præcepta facilitas, illa severissima legis in aliquibus cæremoniis, aut minoris momenti præceptis interpretatio, illa rigidissima in exigendis lega-

libus

libus tributis, vel oneribus cura, quibus sic arctam faciebant viam Cæli, ut clauderent penitùs. Hanc eorum hypocrisim ambitiosam, & inclementissimi cordis duritiem sæpissime in eis redarguit Christus Dominus, sed præsertim Matth. cap.23. *Dicunt, & non faciunt. Alligant enim onera gravia, & importabilia, & imponunt in humeros hominum, digito autem suo nolunt ea movere, omnia verò opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus. Dilatant enim philacteria sua, & magnificant fimbrias. Amant autem primos recubitus in cœnis, & primas cathedras in synagogis, & salutationes in foro, & vocari ab hominibus Rabbi.... Væ autem vobis Scribæ, & Pharisæi hypocritæ, quia clauditis Regnum Cælorum ante homines; vos enim non intratis, nec introeuntes sinitis intrare.* Par erat inclementię cordis malignitas animi, ex qua semper inquirebant in Discipulorum Christi, inque ipsius Christi Domini facta, dicta, & cogitationes ipsas, captiosè interrogabant, pejora semper suspicabantur, omnesque nocendi artes prætextu tamen pietatis, & amoris tuendæ legalis disciplinæ excogitabant.

Quos igitur deprehenderis in facie sanctos

ctos modestos, compositos, Ecclesiasticè in toto habitu comptos, sed habentes semper quid interrogent, quid inquirant, quid dubitent, quid obiiciant, quid non probent, quid resecent, quid restringant, quid addant, quid emendent, semper mussantes, semper deflentes nostram ætatem, nostros mores, nostram doctrinam, habentes nunquam quod excusent, quod indulgeant, quod laudent, nisi aut sua sint, aut suorum, quos evehere curant, ut evehantur ipsi, & dominenrur in Cleris, aut proteganrur, habe illos, ut nostrorum temporum Pharisæos, & veri nominis Rigoristas.

Eorum verò libros facilè dignosces ex Authoris regione,; Academia, familia, libri prima facie, modo probandi assertiones suas, allegationibus &c. Nosti regiones occulto morbo laborantes, Academias, Familias, Collegia. Hæc suspicionem faciant. Ea verò celebris in fronte libri promissio tradendi doctrinam sacræ Scripturæ Conciliorum, & Patrum, suspicionem augeant; non enim, ut olim, promissio nunc est in recentibus his compendiariis dogmaticis, moralibus ac textualibus Theologiis, sed est protestatio quædam,

dam , qua Author ſignificat , ſe ſcholaſticam viam in probando , confirmandoque aſſertiones ſuas non inſiſtere , non ſpeculari , non rirari , ſed textus congerere veterum Doctorum , recentiorum nunquam , ſeque ſolum proinde velle eſſe veterum Scriptorum & Canonum interpretem : ſibi credendum , non Cajetano , non Adriano , non Soto, non Suario , non Vaſquio , qui pleni ſunt textibus ſcripturarum , Conciliorum , & Patrum ſed eos conferunt ad invicem , & ex recepta Eccleſiæ doctrina , ac Pontificiis definitionibus exponunt . Si tandem advertas aut eos nihil meminiſſe Decretorum Pontificum in materia , in qua eſſent afferenda , aut eorum ſolùm meminiſſe , quæ fuiſſe putant minus benigna , vel ſibi haudquaquam adverſa , & afferre in calce ſui operis eorum decreta, non autem B. Pii V. & Succeſſorum Conſtitutiones contrà Bajanas multas propoſitiones, nec Alexandri VIII. contrà ſimiles aſſertiones decretum , ut facit auctor recentiſſimæ Theologiæ , quam paucos ante dies legebam, ſuſpicare vehementer , ne Auctor ex illis ſit , quos deſcribebam antea , manifeſtos Recentiorum, occultos Pontificum contemptores , & ſolius

Augu-

Auguſtini, ut ab ipſis exponitur, nempe ſui ſolius judicii adoratores, quique niſi timerent ſibi, candidè dicerent Tibi, *Ubi inveneris Doctrinam iu Auguſtino clarè fundatam, illam abſolutè potes tenere, & docere, non reſpiciendo ad ullam Pontificis Bullam*. Hos proinde libros abjice, aut ſi Theologicis inſtitutionibus ex principiis D. Thomæ aut D. Bonaventuræ vel Scoti, es bene & altùm inſtructus, lege, ut refellas, & abjicias.

At qua ratione refellam? (inquis). Nunc intelliges, inutilem Tibi nen futurum laborem meum, quem his meis Diſputationibus concinnandis impendi. Rejiciunt illæ rigidiorum hujuſmodi librorum doctrinam, & rationem facilem præbent, qua eam ipſe rejicias, ſubruendo videlicet quadruplex ejus fundamentum, falſa videlicet quatuor præjudicia, ſeu perſuaſiones, quibus prædicti Doctores decipiuntur ipſi, & alios decipiunt. Putant enim veterem Eccleſiam fuiſſe ſeveriſſimam in Pœnitentes & canones, ut id probent, afferunt, qui ſunt totidem in eam calumniæ. En prima eorum perſuaſio. Putant præſentem Eccleſiam eſſe nimis benignam in Pœnitentes, idque aliquibus aſſertionibus exponunt,

que

quę ſunt totidem in eam calumnię. En altera æque falſa eorum perſuaſio, ex qua utrâque oriuntur illa rigidiorum Doctorum præconia, illæ querimoniæ, illæ ſeveriſſimæ leges; preconia quibus antiquam Eccleſiam celebrant, querimoniæ quibus præſentis Eccleſiæ benignitatem deflent, leges quibus arctari Pœnitentes cupiunt. Putant ab antiquis Doctoribus totam doctrinam moralem tradi diſtinctè, plenè, ac diſertè. En tertia eorum perſuaſio. A recentioribus verò Scriptoribus paſſim confundi, laxari, corrumpi. En quarta demum perſuaſio. Ab utraque autem oritur ille ſolius antiquæ Patrum doctrinæ amor, & celebratio, recentiorum verò Doctorum deſpicientia, & vituperatio, hinc amor rigoris, cui illos ſuffragari putant, hinc odium benignitatis, cui Recentiores favere videntur.

Harum quatuor perſuaſionum falſitatem, hi duo libri, quos tibi præbeo, demonſtrant, aut ſaltem demonſtrare conantur, ut ex Indice Calumniarum, ſeu Diſputationum, quibus confictas in utramque Eccleſiam calumnias detegunt, ac refellunt, facilè colliges. Libros accipe. Indicem quem ſta-

§ § § tim

tim subtexo, perlege, & incipies, ut spero mihi gratias habere, quod faciam, ne Te decipiant rigidi Doctores, nec desinas esse qui semper esse debes, Clericus Romanus.

INDEX
PRIMÆ PARTIS TOTIUS OPERIS,
SEU PRIMI LIBRI,

Quo veteris Ecclesiæ Severitas à Crudelitate per duodecim Calumnias ei attributâ per totidem Disputationes vindicatur.

Calum-

Calumnia III.

Iis qui studiosè distulerant ad extremum vitæ pœnitentiam, ab Ecclesia veteri negata penitùs venia fuit. Disp.III.

Calumnia IV.

Reis ad mortem damnatis olim Ecclesia veniam negavit, aut negari permisit. Disp.IV.

Calumnia V.

Iiis qui post solemnem Pœnitentiam relapsi essent, Ecclesia vetus veniam, & absolutionem etiam in morte negavit. Disp.V.

Calumnia VI.

Pœnitentibus injungebat olim Ecclesia publicam occultorum quoque criminum Confessionem. Disp.VI.

Calumnia VII.

Publica pro delictis etiam occultis pœnitentia subeunda fuit ex veteris Ecclesiæ disciplina. Disp.VII.

Calumnia VIII.

Pro quibuslibet peccatis lethalibus publi-

cam pœnitentiam imposuit vetus Ecclesia. Disp.VIII.

Calumnia IX.

Per viginti, & ampliùs annos variis, magnisque corporis, animique laboribus suos Pœnitentes exercere, ac probare consuevit vetus Ecclesia. Disp.IX.

Calumnia X.

Per vim fuere Fideles veteris Ecclesiæ ad publicam, & sevèrissimam pœnitentiam compulsi. Disp.X.

Calumnia XI.

Pœnitentes solùm post impletam pœnitententiam absolvere consuevit vetus Ecclesia. Disp.IX.

Calumnia XII.

Confessariis fuit olim permissum, aut etiam injunctum, ut pœnitentium peccata, ad eos in officio continendos, revelarent. Disp.XII.

IN-

INDEX
SECUNDÆ PARTIS,
SEU SECUNDI LIBRI

Quo præsentis Ecclesiæ benignitas à laxitate per duodecim Calumnias ei attributâ per totidem Disputationes vindicatur.

mendicantes qui ex Instituto suo non sunt audiendis Secularium Confessionibus satis idonei. Disp.III.

Calumnia IV.

His ultimis tēporibus benigniùs fuit quàm seculo decimo tertio, quo Benigna hæc Praxis invaluit, Sacramentum Pœnitentiæ administratum. Disp.IV.

Calumnia V.

Recentiores Theologi Scholastici, Moralesque, dum inutilibus quæstionibus tempus terunt, & ex genio, ingenioque suo magis, quam ex doctrina Patrum, respondent, scribuntque, magnum Theologiæ morali, ac foro Pœnitentiæ damnum inferunt, aut facilè inferent. Disp.V.

Calumnia VI.

Præsens Benignitas in administrando hoc Sacramento non est consentanea

Scri-

Scripturis, & ejusdem Sacramenti Institutioni. Disp. VI.

Calumnia VII.

Prædicta Benignitas Patrum regulis, & sententiis adversatur. Disp. VII.

Calumnia VIII.

Rejecta à Sanctis Viris, & præsertim à D. Carolo præsens Benignitas fuit. Disp. VIII.

Calumnia IX.

Etiam nunc eadem Benignitas à melioris notæ Theologis, ac Sacerdotibus, ac proindè à meliori Ecclesiæ parte reprobatur. Disp. IX.

Calumnia X.

Prædicta Benignitas non est satis tuta adeòque Sacramento injuriosa. Disp. X.

Ca-

FINIS.

Libellus iste cum duobus libris prædictis venditur in platea S. Ignatii à Joanne Antonio Settario Bibliopola.